

O škropilnicah za škropitev trt proti strupeni rosi.

S Štajerskega smo dobili dve pismi o najcenejših škropilnicah za trte. Eno pismo se naslanja na uže zvršene poskušnje, ki so se prav povolno obnesle. Ker se držimo načela, da imajo objavljene izkušnje praktičnih kmetovalcev za vsak kmetijski list veliko vrednost in ker je vsako kakeršno si koli bodi škropljenje trt boljše nego nič, zato objavljamo zanimivi pismi, prepuščajoč našim vinarjem sodbo o popisanih izkušnjah. V obeh pismih je govorica o enakih brizgalnicah, in spisatelj drugega pisma je bil celo tako prijazen, da nam je poslal na ogled tako pripravo.

Gospod Fr. L., posestnik pri Sv. D., nam piše:

Glede na vprašanja v „Novicah“, ki se tičejo najcenejših in dobrih škropilnic za trte, naznanjam Vam naslednjo svojo izkušnjo. Poslužil sem se navadne, preproste otročje igrače ali sikalice. Vsak menda ve dobro, da si otroci radi delajo iz bezgovega lesa sikalice, s katerimi morejo vodo do 8 metrov daleč sikati. Iz bezgovega debelca izločijo stržen, na sprednjem konci pa zabijejo čep z manjšo luknjico od bezgove. Po sredi se premiče palica z neprodušnim betom na konci. Ta igrača ima le ta nedostatek, da tekočine ne razpršuje. Ker pa brizgalnica mora tekočino razprševati v premajhne kapljice, pribil sem na sprednjem koncu namesto lesenega čepa z luknjo kositerno ploščico ter jo z dletom počez presekal, da je preseka (špranja) kakega pol metra široka. Da ne more tekočina pod ploščico v stran sikati, podložil sem jo z usnjatim kolobarčkom. Premična palica se na koncu ovije s platnom, sukancem, predivom ali s kako drugo neprodorno tvarino, da ne more tekočina nazaj uhajati.

Luknja se lahko s svedrom izvrti kolikor treba široka, vendar ne čez 2 $\frac{1}{m}$, ker je potem zelo težko pritiskati. Manjšim posestnikom, ki nimajo morda čez dve orali vinograda, zadostuje popolnoma ta pastirska pralica. Takim posestnikom pač res ni vredno do 20 gl. in še dražje brizgalnice kupovati, akovavno bi se jih tudi več združilo, ker sčasoma utegne vendar ta uima prenehati. Ta domač stroj tudi izvrstno rabi, ako hoče roj pobegniti.

No, pokvari se tudi težko. Najhitreje še se obrabi sukanec ali predivo na koncu palice, kar se pa hitro lahko z drugim nadomesti, ne da bi orodje moral v mesto h kleparju nositi in bi morda najboljši čas za škropljenje zamudil. Zamudno pa tudi ni škropiti, kakor bi se komu zdelo. Jaz sem lani v svojem vinogradu jedno oralo v treh urah precej močno poškopil in si še tekočino sam donašal. Najlaže se škropi iz kake posode. Sprednji konec sikalice se pomoli v tekočino, palica se izvleče blizu do konca, in sikalice je polna. Zdaj se pomeri na trto, in palica se potisne kolikor moči naglo, da se tekočina bolj razprši. To delo se lahko kaj hitro ponavlja. Veliko boljše je, ako se škropi bolj

z daleka, ker kolikor dalje tekočina prši, bolj se kapljice razdeljujejo in na zadnje se že kakor megla počasi na listje usedajo.

Lani se mi je tako izvrstno obneslo, da bi letos lahko kupil najmanj tri Allweilerjeve škropilnice, pa nočem, raje rabim svojega preprostega uma sad, ki ne stane niti vinarja. Pridelal sem vina dvakrat toliko, kolikor bi ga sicer, in dvakrat toliko vrednega. Dasi imam vinograd posajen večidel s „Habševino“, katero je strupena rosa napadla pri nas že prvokrat 1878 l., samo ne tako hudo, kakor zadnja tri leta, vendar je še bilo lani ob trgatvi listje popolnoma zeleno. S to toliko hvaljeno trto se je najbrže strupena rosa v naše kraje zanesla, ker je najprej ta trs napadala, le zadnja tri leta se je pri nas tudi drugega lotila.

Gospod Sv. H., učitelj v Jarenimi, nam piše:

Pošiljam Vam na ogled in preizkušnjo najcenejšo škropilnico proti strupeni rosi. Ker si jo lahko naredi vsak vinščak sam, ali mu jo pa izgotovi kak mizar za malo denarja, utegne biti revnejšim vinogradnikom ž njo jako ustrezno. Posestniki prostranih goric bi lahko imeli po 3, 4, 5 in še več takih škropilnic.

Ako bi raza (špranja) na bakreni ploščici bila za pravo škropilno tvarino pretesna (zdaj le vodo lepo škropi), lahko se z nožem ali z dletom primeru razširi. Usnjeno kolesce med lesom in kovino brani, da tekočina po strani ne sika. Za škropilno zmes bi morale biti primerne brente, ki bi jih škropilci imeli tako za vrat obešene, da bi najlaže iz njih zajemali. Po potrebi in množini trsnega listja se lahko bet manj ali bolj ven potegne, da manj ali več tekočine zajame. Kolikor nagleje se bet v cev porine, toliko bolj na drobno se tekočina razprši. Da bi se pritlično listje tudi od spodaj škropilo, treba je le samo razo (špranja) na bakreni ploščici z dletom vsekati na pošev; taka sikalice škropi na eno stran. Pri nas v Slov. goricah bodo kmetje to ceno škropilnico zelo rabili. Tako jim ne bo treba podpirati nemških tovarov in izdelovalcev. Ako bo po Vašem prepričanju s to malo pripravo bornemu vinščaku slovenskemu kaj pomagano, blagovolite jo vsprejeti v cenjeno „Novico“, ki je naš pravi, odlični učitelj o gospodarstvu.

Katere ameriške trte sadimo?

Tako je vprašal predzadnji številki „Novic“ neki g. učitelj z Goriškega, seveda z czirom na trtno uš. Na to vprašanje prav odgovoriti, je sedaj še težavno, celo nemogoče.

Ameriške trte delimo poglavitno v štiri razrede, in to po rodovitnosti ter kakovosti grozdja in pa po njih stanovitnosti zoper trtno uš. V prvi razred denemo lahko vrste, katere prav dobro, to je močno rode, pa nekamo čudno dišeče ali, boljše rečeno, smrdeče grozdje, ki jih pa trtna uš uničuje ravno tako kakor naše domače vrste (vitis vinifera), le nekoliko pozneje. Čudnemu duhu